

TÜRKİYE'DE DARBENİN BAŞARISIZ OLMASININ ORTADOĞUDAKİ ETKİLERİ

Muhammed İLHAMİ

1- İKİ DARBE ARASINDA TÜRKİYENİN KADERİ

Osmanlı Devleti, son dönemlerinde zayıflamış ve topraklarından bir kısmını kaybetmiş olmasına rağmen yine de uluslararası arenada etkin bir güç olmaya devam etmişti. Fakat Sultan II. Abdülhamit'e 1909 yılında yapılan askeri darbeden sonra Osmanlı Devleti uluslararası sahada bir güç olmaktan çıkmış ve büyük çöküş başlamıştı.

O dönemden itibaren İttihat ve Terakki'nin yönetimi başladı ve İslam hilafetinin merkezinde Müslümanların iradesi batı iradesinin yönetimi altına girdi (İttihat ve Terakki yönetimi Libya'dan çekilmeyle başlamıştır. Libya, Osmanlı Devleti'nin bölgeye yeterince önem veremediğini ilan etmesine dayanarak İtalyanların oraya girmesiyle kaybedilmiştir...) Sonrasında İttihatçılar Osmanlı devletini birinci dünya savaşına soktular. Bu savaşta Osmanlı çok büyük bir yükün altına girdi ve büyük güç kaybına uğradı. Sonra da savaşta müttefikleriyle birlikte ağır bir yenilgiye uğradı ve topraklarının geri kalanını da kaybetmeye başladı. Bundan sonra artık Osmanlı'nın mirasını paylaşmak üzere çeşitli anlaşmalar yapılmaya başladı.

Daha sonra kendisini İslam dünyasından soyutlayan ve şu anki mevcut coğrafyasını yönetmekle yetinen Cumhuriyet yönetimi kuruldu. Yeni yönetim İslam halifeliğini kaldırdı, İslam dininden kurtulmak için sert yaptırımlara başvurdu. Bütün bunların sonucunda koca

Osmanlı Devleti, Ortadoğu'daki, Balkanlardaki, Orta Asya'daki Müslümanlarla ilişkisini kesip, Afrika'yla, Hindistan'la ve Asya'nın doğusuyla bütün ilişkilerinden elini eteğini çekerek kendisini izole etti ve en sonunda küçük bir coğrafyaya hapsedildi.

Geçen bu asrın tamamını, iki güç (irade) arasındaki hâkim olma mücadelesi olarak özetlemek mümkün. Bunların biri Batı'nın iradesi, diğeri ise Türkiye'deki Müslümanların iradesidir. Kendini ifade etmesi için fırsat verildiği günden beri Türk halkı her defasında halkı ve İslami iradeyi temsil eden siyasi kadroları seçti. Bu siyasi kadrolar ne zaman ciddi bir iş yapmaya başlasalar hemen Batı'nın iradesi harekete geçip, Türkiye'yi yeniden Batı iradesinin eline teslim edecek bir askeri darbe tertip etti. Bu şekilde Türkiye'de yarım yüzyıl içinde dört darbe gerçekleşti. Öyle ki Türkiye, her 10 yılda bir darbe olan ülke olarak tanınır hale geldi.

Şimdi ise Türkiye'deki askeri darbe başarısız oldu ve uzun süredir ısrarla devam eden darbeler zinciri kırılmış oldu. Yüzyıldan beri ilk defa Müslüman Türk halkının iradesi laik asker iradesine karşı zafer kazanmış oldu. Bu yüzden İslam dünyası, bu başarısız darbenin, Sultan 2. Abdülhamit'e yapılan askeri darbenin tarihi bir düzeltmesi (rövanşı) niteliğinde olmasının büyük sevincini yaşamaktadır. Çünkü bu sayede, Türkiye'nin bölgede büyük bir siyasi güç olma rolü yeniden başlayacak, gücü, cesareti ve İslam'ın görkemiyle darbe mesellere konu olan ordusu da gerçekten Muhammed ordusu haline gelecektir.

Türkiye'deki darbe haberlerini tüm dünya çok yakından takip etti. Çünkü herkes bu darbenin sonucunun tüm dünya düzenin seyrini değiştireceğini çok iyi bilmektedir.

2- MÜSLÜMAN HALKLARIN UMUDU

Türk halkının darbe girişimi karşısındaki büyük zaferi, Müslüman halklara büyük bir sıçrayış gerçekleştirme umudu vermiştir. Onlar askeri bir darbenin başarısız kılınabilecek ve hezimete uğratılabilecek bir şey olduğunu bizzat kendi gözleriyle gördüler. Bu yüzden her toplum kendi kaderini düşünmeye başladı, (Mısır, Yemen, Libya vb.) gibi ülkelerde darbeden

rahatsız olan halk kendi kendilerine şöyle sormaya başladı: “Darbeler Türkiye’de başarısız oluyor da neden bizde başarılı oluyor?” Bu durumu tartışmaya, ülkelerindeki darbeye karşı devam eden siyasi mücadelelerinde Türkiye örneği üzerinde düşünmeye bu örnekten faydalanmaya, öğüt ve ibret çıkarmaya başladılar. Eğer Laik askeri bir diktadan şikâyet eder bir durumdaysalar, derin devletin nasıl ortadan kaldırılacağı ve halkın zaferinin nasıl gerçekleşeceği hususunda Türkiye’nin tecrübesini tartışır hale geldiler.

Müslümanlar o Cuma akşamını kendilerini kahreden bir endişe içinde askeri darbe haberlerini izleyerek geçirdiler. Sonra da kendilerini altüst eden şu sorularla sabahladılar: “Türkiye’nin bu tecrübesinden nasıl istifade edilebilir?” Tek başına bu umut bile İslam ümmetinin bağımsızlık uğrunda mücadelesi yolunda büyük bir kazanımdır. Bunu hissedenlerin ve bunun değerini anlayanların başında da özgürlük mücadelesi verenler geliyor.

15 Temmuz gecesi Türkiye’de askeri darbenin başarılı olması demek, İslam’ın son kalesinin yıkılması demektir. Eğer bu darbe başarılı olsaydı, bütün Müslümanları, bununda ötesinde dünyanın tüm özgür insanlarını kaplayacak umutsuzluk ve karamsarlığın boyutları tasavvur edilemezdi. Şüphesiz karanlık ve kasvet dolu bir manzara ortaya çıkacaktı: Düşünün bu gezegenin her bir köşesinde kötülüğün zaferinin yankılandığı bir tablo! Hiçbir umudun olmadığı acının tablosu, hiç bir ışığın bulunmadığı bir karanlık! Bu felaketten kurtulmak bile başlı başına Allah’a şükretmeyi gerektiren büyük bir nimettir.

3- ARAP REJİMLERİNİN TEPKİLERİ

Türkiye’deki darbenin başarısızlığı Müslüman ülkelerin yöneticilerini felakete uğrattığı kadar Müslümanları da sevince ve mutluluğa boğdu. Her başarılı tecrübeyle, kahraman halk devrimleriyle, o halkların gelecekteki umutlarıyla savaşanlar var ya, işte onlar halkların devrim yapmayı, gelişmeyi ve ilerlemeyi düşünmemesi için kendileri gibi olanların her zaman

yönetime hâkim olmasını isterler. Onlar insanların içinde buldukları halden daha iyi bir duruma gelmeyi düşünmelerini istemezler. Halklarına ilham verebilecek örneklerin ortaya konmasından hoşlanmazlar!: İşte bu yüzden bütün –Batı'nın kuklası olan- bu otoriter rejimler, ya doğrudan organize ederek yahut finansmanına ortak olarak veya medya aracılığıyla Türkiye'deki tecrübeyi çarpıtmaya (dezenformasyona uğratmaya) ve askerî darbeyi desteklemeye çalışmaktadırlar.

Aynı şekilde Arap ülkelerindeki laik muhalefet de, her ne kadar bu darbenin karşısında durdukları varsayılsa da, Türkiye'deki darbenin başarılı olmasını temenni etmişlerdir. Çünkü Türkiye'nin tecrübesi üst düzey bir gelişme tecrübesine çok açık bir örnektir. Onlara göre, ne kadar bozguncu olursa olsun, halkın yaşantısı ne kadar cehenneme dönerse dönsün, her şeye rağmen laik bir yönetim İslamcı olarak nitelenenlerin yönetiminden daha iyidir. Velew ki bu İslamcı yönetim halkı için gelişme ve rahatlık sağlamış olsun durum değişmez. Onlar yine laik yönetimi tercih ederler. Onlar için laikliğin cehennemi İslam'ın cennetinden daha sevimidir.

Her halükarda şu anda onlardan beklenen, Türk tecrübesini çarpıtmaya ve onun lideri Recep Tayyip Erdoğan'ı yanlış tanıtmaya devam etmek, medya yoluyla Türkiye'deki tecrübeye karşı yapılan savaşı kat kat artırmaktır. Arap ülkelerindeki rejimlerin pozisyonlarını değiştirerek başka işler yaptıkları da görülecektir. Bunlardan bazılarını şu şekilde sıralayabiliriz:

A- Gülen Cemaatine Kucak Açmak ve Onu Desteklemek

Türkiye tecrübesine karşı çıkan Arap ülkelerinde önümüzdeki günlerde bu örgüte bağlı yeni karargâhlar açılarak, yeni okullar yapılarak, örgüte bağlı kuruluşlar açılarak, bu örgüte finans ve enformasyon desteği veren geniş bir alanın oluştuğu görülecektir. Bu ülkelerin başını, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri çekecektir. Bu ülkeler, bu cemaatin İslami yönünün

benzer İslami gruplar ve benzer dini semboller içerisinde devam etmesi için çaba göstereceklerdir. Bu sayede bu cemaatin kötü şöhretini temize çıkarmayı Arap halklarının nazarındaki kötü itibarını düzeltmeyi hedeflemektedirler. Ayrıca bu şekilde Arap kuruluşları güçlendirilip halkları onlara bağlı hale getirilerek Türkiye'deki tecrübenin çarpıtılması ve liderinin kötü tanıtılması da hedeflenmektedir. Bu yüzden gelecek günlerde medya ekranlarının ve sayfalarının Fethullah Gülen'e ve onun önde gelen destekçilerine açıldığını göreceksiniz. Diğer taraftan bu cemaate bağlı kuruluşlardan birçoğunun Arap ülkelerinde açık veya gizli olarak geliştiğini de göreceksiniz.

B- Türkiye'deki Ayrılıkçı Askeri Gruplardan Olan İsyancıların Desteklenmesi

Bunu da finansal ve askeri istihbarat desteği sunarak, istihbarat paylaşımında kolaylıklar sağlayarak yapmayı düşünmektedirler. Çünkü bir yerde askeri darbe iktidarı ele geçirememişse buna alternatif olarak yapılacak şey ülke güvenliğini sarsmak ve istikrarsızlığını sürekli hale getirmektir. Bu şekilde de Türkiye'deki iktidara karşı direnerek, onu kendisiyle meşgul olmaya zorlayıp, Müslüman Arap bölgeleriyle ilgilenmesini engellemeyi ve Türkiye'deki tecrübenin istikrarsızlık tehlikesi içinde devam ettiği görüntüsünü vererek Müslüman Arap halkların nazarında Türkiye'yle ilgili olumsuz bir imaj oluşturmayı hedeflemektedirler. Önümüzdeki günlerde bu isyancı gruplara verilen desteğin daha çok arttığını da göreceksiniz. Ayrıca onların isteklerinin çoğaldığını ve yaptıkları silahlı saldırıların hem sayısında hem de saldırıların dozunda çok yüksek bir artış yaşandığını göreceksiniz. Buradaki hedef: Türkiye'yi yeniden bölmek mümkün değilse en azından onun gelişen gücünün önünü keserek Türkiye'nin zayıflatılmasıdır.

C- Bombalı Saldırıların Finanse Edilmesi ve Planlanması

Bunu da bombalı saldırıların gerçekleştirilmesine yardım sağlayıp, sonra da bu patlamaları herhangi bir İslami, Kürt veya Solcu silahlı bir grubun üzerine yıkarak

yapacaklardır. Şöyle ki bu gurupların ülkeye sızmaları zaten Arap istihbarat servislerinin sayesinde olmaktadır. Bunun hedefi de Türkiye’de siyasi iktidarın çöküşünü hızlandırıp, Türkiye’ye güç kaybettirmek, bu şekilde de Türkiye siyasetinin yıkılışını hızlandırmak, gücünü zayıflatmak ve Türkiye siyasetini yeniden ABD’nin güdümüne girmeye mecbur hale getirmektir.

Türkiye, mazlum halkların desteğini ve onların büyük sempatisini kazanırken, aynı zamanda hâkim güçlerin de düşmanlığını kazanmıştır. Gerçi, ülkenin maruz kalacağı tehlikeli komplolardan kurtarılmasında halkların bu sevgisinin tek başına bir faydasının olmaması doğrudur. Fakat Türkiye yine de bu sevgiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilir, onu gerçekten etkili bir eyleme dönüştürebilir. Şüphesiz ki şu anda Türkiye’de Araplardan ve kendisine sığınan Müslüman mültecilerden milyonlarca insan bulunmaktadır. Üstelik dünyanın çeşitli yerlerinde Türkiye’de yaşamayı tercih edecek olan çok sayıda insan olduğu da bir gerçektir. Bütün bu insanlar içlerinde, darbeye karşı canını ortaya koyup sokaklara inen, kimi şehit olan kimi yaralanan insanlarla aynı duygu ve düşünceleri paylaştı. Türkiye bütün bu insanların Türkiye’ye karşı olan sevgisini büyük Türkiye projesinde gerçek bir etkiye dönüştürebilir. Bunu da bu insanların sevgisiyle ortaya çıkan o coşku selinden istifade eden kuruluşlar, örgütler ve çalışmalar aracılığıyla yapabilir.

4- DEMOKRASİNİN YANINDA YER ALMAK

Bugün dünyada demokrasi, faydası da zararı da olmayan bir put gibi duruyor. Demokrasiyle gelenleri tanklar yok ediyor, tanklarla gelenlere karşı demokrasi yolunu seçenler ise bir şey elde edemiyorlar.

Türkiye’deki darbe Batı’daki demokrasi kâhinlerinin başka konularda da ders verebilme yeteneklerinin olduğunu açığa çıkardı. O da: “demokrasiye karşı başarılı bir darbe nasıl yapılabilir?” dersiydi(!). Fransa Türkiye’deki darbeden bir kaç saat önce Nice’te meydana

gelen saldırıları unutup, Erdoğan'dan yasalara saygı gösterilmesini ve darbecilerin haklarının korunmasını isteyen bir noktaya geldi. Bu da Batı'nın enstrümanları arasına girmiş oldu. Bu enstrüman, Türkiye'de Erdoğan'ın zaferinin sadece bir avuç askere kaşı değil, 16 Temmuz sabahına bir hezimet duygusuyla uyanan Batı başkentlerine karşı da kazanılmış bir zafer olduğunu ispatladı. Evet, o Avrupa başkentleri sanki hezimete uğramış da birikimlerinin heder olmasını engellemeye çalışan, sıkıntılarını azaltmaya çalışan ve bu zaferin etkisini sınırlandırma yollarını arayan biri gibi davranmaktadırlar.

Batı medyasında Darbeye karşı yapılan ilk yorumları ve darbenin nasıl da memnuniyetle karşılandığını hepimiz takip ettiniz, gördünüz. Fakat burada en çok dikkat çeken şey, askeri ve güvenlik uzmanlarını çağırıp konuşturmaya başlayan Batı medyasının, özellikle onlara “Türkiye'deki darbe niçin başarısız oldu?” sorusunu sormalarıdır. Uzmanlar da kendi açılarından bu soruyu cevaplama bir beis görmediler ve darbenin başarılı olması için yapılması gereken şeyleri bir açıkladılar! Demokrasi filozoflarının “demokrasiye karşı başarılı darbe nasıl yapılır” ile ilgili ders verme cüretini gösterdiklerini de gördünüz değil mi!

Biz demokrasi tarihine baktığımız zaman Batı'nın bizim ülkelerimize demokrasiyi yerleştirmek için yaptığı bir şey göremeyiz. Onların yaptıkları tek şey sadece toplumsal, kültürel ve hukuksal düzenlerini değiştirerek İslam ülkelerini zayıflatmak, Osmanlı Devleti'ni bölmeye çalışan isyancı gruplara destek vermektir. Onların yaptıkları diğer bir şey de dinî ve etnik azınlıklara daha geniş nüfuz hakkı vererek, Osmanlı Devleti'nin hâkimiyetini daha da zayıflatmak, ayrılıkçı hareketlerin şiddetini artırmak, askeri kurumlar ve hükümet yönetiminde Batı yanlısı aktörlerin menfaatleri doğrultusunda hilafet otoritesini daha fazla kısıtlamaktır. Örneğin Mısır'da, darbenin başarılı olup yerleşmesi için Batı demokrasiyi rafa kaldırıp, Parlamento'yı iptal etti. Parlamento 20 sene boyunca çalışamaz hale getirildi. O zaman hiç kimse demokrasinin gereklerinden ve Mısır halkının haklarından bahsetmedi.

Batının bu alışıklığı bizde hala devam ediyor. İşte görüyorsun diktatör rejimlerin hayatta kalmasını koruyup kollayan batının kendisidir. Sonra da bizi diktatör rejimi olan, geri kalmış ve demokrasi rejiminin yeterince yerleşmediği devletler olarak kabul edip yargılıyor. Aslında kendilerine gazeteler, üniversiteler, araştırma merkezleri, televizyon kanalları açan bu zalim yönetimlerin bir ürünü olmalarına rağmen bir de utanmadan filozofları -içerideki ajanları- kalkıp modern düzenler ve demokrasi hakkında dersler vermeye geliyorlar. Onlar herhangi bir demokratik harekete asla destek vermezler. Onların diktatörlere karşı çıkan şüpheliler olarak tutuklandıkları da görülmemiştir. Zaten onların bizzat kendileri, herkesin safının belli olmasını sağlayacak herhangi bir zor durumla karşılaştıklarında halkın isteğinin karşısında, diktatörlerin hemen yanın da yer almayı tercih etmektedirler.

Bu noktada kritik soru şudur: Bizim ülkelerimizin özgürlüğe mi yoksa demokrasiye mi ihtiyacı var? Veya soruyu başka şekilde soralım: Zayıf birisi demokrasiyi elde edebilir mi?

Günümüzde bile bazı siyasi sistemler halkına karşı sadece seçilmiş bir parlamento sunma hususunda bile cimri davranıyorlar. Halklarına parlamento sunmayı lütfeden rejimler de ya yetkileri tamamen elinden alınmış bir parlamento veya sahtekârlıkla, hileyle oluşturulmuş bir parlamento sunuyorlar. Yani bunun anlamı rejim en nihayetinde kendisi için çalışıyor ve kendisini koruyor. Bunlar hiç bir zaman insanlara hizmet etmeyi veya onların isteklerini dikkate almayı düşünmüyorlar.

Demokrasi içerisinde Mevcut yolların hepsini deneyen bazı siyasi hareketler oldu. Fakat onlar önlerindeki bütün yolların kapalı olduğunu gördüler. Parlamento ya hileyle, sahtekârlıkla oluşturulmuş veya bütün yetkileri elinden alınmış veyahut da kral ya da emirin razı olacağı hale gelmesi için yılda iki defa değişir bir duruma getirilmiştir. Basın, münafıkların tekeline geçmiş, yargı yönetimin hizmetinde çalışmaktadır. Hatta Suriye’de, Libya’da olduğu gibi halkın çok samimi olarak desteklediği halk devrimleri bile sonuçsuz

kalmıştır. Veya Mısır'da olduğu gibi askeri darbelerle sonuçlanmıştır. Bazı olağanüstü durumlarda, İran'da Muhammed Musaddık, Mısır'da Mursî, Türkiye'de Menderes, Erbakan, Erdoğan gibi liderler geldiğinde ise her taraftan baskı altına alınmıştır. Sonra da devrilmeleri için yabancı elçilikler tarafından operasyonlar düzenlenmiştir. Nasıl gelirmiş demokrasi? Onu getirmek kimin haddineymiş?

Bunlardan iki örnek hariç hiç biri bu çarktan kurtulamadı: Bunlardan biri Gazze'de Hamas, diğeri Türkiye'de Erdoğan'dır. Eğer içeride kendilerine sadık silahlı bir güç olmasaydı o ikisine de ne demokrasi ne de insanların oy vermesi bir fayda sağlayacaktı. İkisinin de sonu Musaddık'ın, Menderes'in Mursi'nin kaderleriyle aynı olacaktı.

Aslında demokrasiyi koruyabilmemiz için -eğer bunu istiyorsak- özgür olmak zorundayız. Ama bu demokrasi dinimize değerlerimize uygun bizim demokrasimiz olmalıdır. Veya istersek başka bir model de oluşturabiliriz. Çünkü biz özgürüz, bizim parlak bir medeniyetimiz var, biz kendimiz için de tüm dünya için de en güzel, en faydalı modelleri ortaya koyabilecek güç ve kudrete sahibiz. Fakat bunlar, biz gerçekten özgür oluncaya kadar, kendi kararlarımızı kendimiz verinceye kadar gerçekleşmez. Bunlar olmadan ise sadece savaşlar, kan ve dehşet vardır. Bu tarih boyunca bütün devletlerin, şu anda bizi kahreden devletler de dâhil, hepsinin kaderi hep böyle olagelmıştır: Hiç bir devlet savaşmadan, mücadele etmeden, özgürleşmeden bu seviyeye gelememiştir.

Şair Şevkî de böyle söylüyor. "Ülkelerin temellerini sözle kuranlara de ki, büyük orduların üzerine düşen kitaplar yazmak değil memleket kurmaktır"

5- TÜRKİYE'DEKİ DARBE TECRÜBESİNDEN NELER ÖĞRENİYORUZ

İşin doğrusu Türkiye'de olanlar büyük derslerle dolu. Fakat ben burada sözü uzatmamak için onların en önemlilerine ve en çok öne çıkanlarına değineceğim. Ben burada genelde tüm Müslüman kardeşlerime özelde ise Türkiye'deki kardeşlerime sadece

kanaatlerimi belirtme durumundayım. Benim tanıklığım 3 senede iki darbe gören birinin tanıklığıdır: Mısır ve Türkiye. Mısır'ın siyasi arenasını ve iki ülke arasındaki farklılıkları görebilecek kadar biliyorum. Benim tanıklığımdaki bu sözler belki de Türklerden bazılarının veya burada bulunanlardan bazılarının hoşuna gitmeyebilir. Fakat bizim dinimiz bize Allah için şahitlik yapmamızı, kınayıcının kınamasından korkmadan doğruyu söylememizi öğretiyor.

A- Devrimde Asıl Olan Liderliktir

Erdoğan'ın özgür ve canlı bir şekilde çıktığı o an darbenin henüz başarılı olamadığının ilan edildiği andır. Bu yüzden o an aynı zamanda mücadelenin de başladığı andır. Nasıl ki darbe komutanının gözaltına alınmak için götürülme anı darbenin tam bastırılma anıysa aynı şekilde (eğer gerçekleşseydi) Erdoğan'ın esir veya ölü olarak ortaya çıkacağı an da darbenin başarılı olduğu an olacaktı. Erdoğan'ın özgür ve hayatta olduğunun anlaşıldığı an bütün siyasi pozisyonların belirlendiği ve meydanlardaki duruşların şekillendiği an oldu. Binali Yıldırım Erdoğan'dan önce çıkıp telefon bağlantısı kurmuş olmasına rağmen onun ortaya çıkmasının ciddi bir tesiri olmamıştır. Bu yüzden şurası inkâr edilemez bir hakikattir ki halklara liderleri yön verir. Yoksa halklar, sadece yüksek makamları işgal ediyor diye birilerinin peşinden gitmezler. Erdoğan'ın ortaya çıkışının ardından, başka siyasilerden de açıklamalar gelmeye başladı. Bu açıklamaları yapanlar arasında muhalif siyasi grup (ki bunlar yıllarca, hatta birkaç ay öncesinde bile orduya müdahale etmesi için imada bulunup duran bir siyasi grup) da vardı.

İşte o (Erdoğan'ın ortaya çıktığı) an darbecilerin bazılarının kalplerine korku düşüren an olmuştur. O andan itibaren darbeciler geri çekilmeye başladılar. Darbecilerin şaşkınlığı, bocalaması arttı ve iyice sarsıldılar.

B- Mücadele Kararı

Eğer Erdoğan sadece açıklama yapmak, çözüm önermek, arabuluculuk çağrısı yapmak veyahut da önerileri kabul edebileceğini ilan etmek için ortaya çıksaydı halk nezdinde bu kadar büyük bir karşılık bulamazdı. Fakat onun duruşu sağlam, söyledikleri kısa ve net oldu: “Sokaklara çıkan tanklar bu milletin tankları olamaz, havaalanlarının kurtarılması gerekir, bu bir darbe girişimidir, buna katılanlar bedelini en ağır şekilde ödeyeceklerdir. Halkın sokaklara ve meydanlara inmesi, Atatürk havaalanını kurtarması gerekmektedir...” İşte bu kısa ibareler (içinde kendisinin öldürülmeye çalışılması ve kaldığı yerin saldırıya uğraması gibi duygusal ifadeler bulunmayan bu kısa ifadeler) halkı ne olduğunu anlayamayan hareketsiz bir seyirci konumundan, hücum eden, girişimde bulunan, harekete geçiren bir aktör konumuna geçirdi. Bu açıklamadan önce insanlar korku ve endişe içinde evlerinde beklediler. Sokaklardaki tankların darbecilerin tankları mı yoksa darbecileri bastırmaya gelenlerin tankları mı olduğunu bilmiyorlardı. Her hâlükârda onların bu durumdaki görevleri ne olacaktı bilmiyorlardı. Direnme kararı! İşte bu karar insanları ve bütün güçleri harekete geçirdi. Ulaştırma bakanlığından vatandaşların cep telefonlarına ulaşan mesajlar onları sokağa inmeye çağırıyor, Diyanet İşleri Başkanlığı tüm imamlardan ve müezzinlerden camileri açmalarını, tekbir ve sala okumalarını istiyor, belediyeler temizlik araçlarını itfaiye araçlarını askerî kışlaların önünün kapatmak, askerî ikmal yollarını kesmek ve hava üstlerindeki uçak pistlerini kapatmak için harekete geçiriyordu. İşte bütün bunlar darbecilerin hareketlerini felce uğrattı. Tankların etrafını saran insanlar, arabalarıyla veya bizzat kendi bedenleriyle tankların ve diğer askeri araçların önünü kestiler. Eğer insanlara direnme kararı (sokağa inin çağrısı) ulaşmamış olsaydı bütün bunlar ve diğer gelişmeler olmazdı. Ancak insanlara direnme çağrısının ulaşmasından sonra herkes elinden gelen her şeyi yapmak için sokaklara döküldüler.

C- Hakkı Koruyan Gücün Verdiği Ders

Eğer güvenini kazanarak oluşturduğu kendine sadık silahlı kuvvetler olmasaydı, ne Erdoğan'ın korunması ne onun kurtarılması (ne de onun arkasında bütün ülkenin kurtarılması) mümkün olabilirdi. Caddelerde ve meydanlardaki halkın sayısı ne kadar çok olursa olsun, kurşunların önünde, zırhlılardan, tanklardan, uçaklardan üzerlerine yağın bombalara karşı bu kadar dayanıp sebat göstermeleri mümkün olmazdı. İşte o özel kuvvetlerden bazıları karargâhlarında darbecilerin hücumlarına engel oluyor, bazıları caddelere çıkıp kurşunlarla ve hafif silahlarla darbeci askerlere karşı mücadele veriyor, bazıları da arabalarıyla insanları sokağa inmeye çağırıyor ve silah sağlayarak onları hazırlıyorlardı. Silahlı güçlerin karşı koyma anı işlerin yoluna girdiği ve güçlerin dengelendiği bir sahne oldu. Bir gücün karşına başka bir güç çıktı. Saflarında şaşkınlık ve telaşın arttığı, kendisini hem siyasi açıdan hem meydanların tepkisi açısından hiç beklemediği zor bir pozisyonda bulan bir kuvvetin, işlerin normal seyrinde devam ettiği ve lideri başında olan bir kuvvete karşı mücadelede istekli olması nasıl mümkün olabilirdi? Daha sonra, gelecekte başına gelebilecek böyle durumlara karşı mücadele için halkın silahlandırılmasının düşünülmesi gerektiğini ifade eden bir açıklama yayınlandı. Eğer bu karar çıkarsa işte o zaman Türkiye'nin gerçek bağımsızlık tarihi olur. Çünkü silahlanan halkları ne diktatörler yönetebilir ne de o halklara darbeler diz çöktürebilir.

D- Kararlılık Dersi

Darbeler, halk devrimlerinin diğer yüzüdür. Darbelerden ve halk devrimlerinden söz etmek savaştan söz etmenin ta kendisidir. Çünkü bir tarafın kazandığı ancak diğer tarafın kaybettiği kadardır. Düşmana karşı gösterilen herhangi bir gevşeklik darbenin sonuçlarını savaşın sonuçlarıyla aynı seviyeye getirebilir. Tarih boyunca başarılı devrimlere karşı yapılan darbeler hep böyle olmuştur. Bize Sisi'nin yaptığı da aynen böyle oldu. Normalde Erdoğan'ın

tutuklanması ve öldürülmesiyle işler bitmiş olacaktı. Onun karargâhı üç kez bombalanmış olacaktı, 40 askerden oluşan bir birlikle baskın yapılacaktı. MİT binası ve özel kuvvetler binası bombalanacaktı. Uçaklar ses hızını aşacak, ilk gecede ya kurşunlarla ya da tank ve zırhlıların çığnemesi sonucunda yüzlerce kişi ölecekti... Zaten herkese vurma emri de verilmişti. Çünkü herkes şunu çok iyi biliyordu bu bir darbeydi doğal sonucu da: ya hayatta kalmak ya da ölmektir. Erdoğan'a suikast planının küçük bir kısmında başarısızlık oluştu. Durumun ne olduğunu anlamayanlardan bazıları, geri çekilme veya yeniden mevzilenme hususunda kararsız kaldılar. Bu da zaten planın daha çok bozulmasına ve başarısızlığa uğramasına sebep oldu.

Allah Türkiye'yi ve onun halkını korusun, onun bu zaferini İslam ümmetinin gelecek büyük zaferlerinin başlangıcı eylesin. Allah Teâlâ'dan halklarımızı, memleketlerimizi korumasını, onları darbelerden ve diktatör rejimlerden kurtarmasını diliyoruz. Allah Teâlâ'dan, çok büyük güce sahip olan bir devlette, hep birlikte tek bir ümmet olduğumuz bir günü bize bahşetmesini diliyoruz. İşte o devletin de zulümler ve cürümlerle dolu bu âlemde hakkı ve adaleti yayan süper bir güç olmasını diliyoruz Rabbimizden.